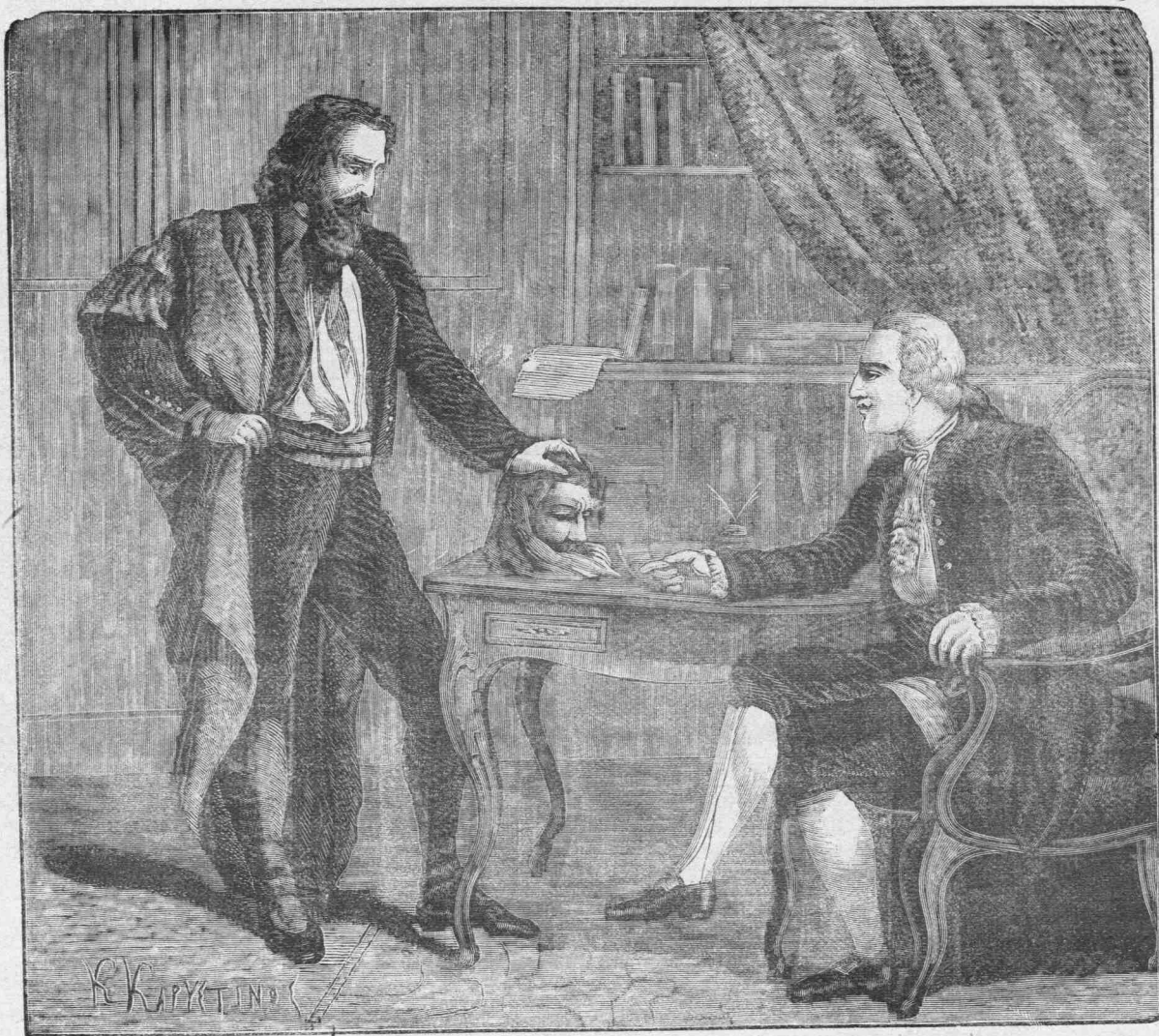

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Ο ΛΗΣΤΗΣ

Ἀπέθηκε τὴν αἰμάσσουσαν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος. (Σελ. 121).

— Τρόντι, δὲν εἶσθε μυιέγγικτος, τὸ γνωρίζω καλῶς.
» Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει ἢ ὑπῆρχεν ... ὅτι δὲν ἦμην μόνος ἐπὶ τοῦ δρόμου».
— Ναί ναι, ὑπῆρχον τέσσαρες χωροφύλακες.
— Ὡ! δὲν ἠμιλῶ περὶ αὐτῶν ἠμιλῶ περὶ ἑνὸς... ἑνὸς ἀμαξίου. Ἴδου ὅτι τὸ εἶπα ἐπὶ τέλους,
— Τὸ ὅποιον φεύγοντες θέλετε ἐπίσης παραλάβει.
— Καὶ ἄθικτον;
— Χρ! θὰ λείψουν, ὑπέλαθεν ὁ Βρούνος, ἀσήμαντα πράγματα σχετικῶς πρὸς τὸ ποσόν.
»Θὰ κρατήσω μόνον ὅσα ἀπολύτως μοὶ ἀναγκαιοῦσιν».
— Καὶ σὰς ἀναγκαιοῦσι πολλά;
— Τρεῖς χιλιάδας οὐγγιῶν.

— Καλὰ, εἶσθε πολὺ δίκαιος, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν σας δὲν θὰ εἶχον τὴν λεπτότητά σας.
— Ἄλλως τε, ἐστὲ ἡσυχος, θὰ σὰς δώσω ἀπόδειξιν παραλαβῆς εἶπεν ὁ Βρούνος.
— Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἀποδείξεων, ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἐγειρόμενος, εἰπέτε μοι, ὑπῆρχον ἔγραφα εἰς τὸ ἐρίπιόν μου;
— Μὴ ἀνησυγήτε, ὑπέλαθεν ὁ Βρούνος, ἰδοὺ αὐτὰ.
— Ἄ! μεγάλην θὰ μοὶ παρείχετε ἐκδούλευσιν ἂν μοὶ τὰ ἀποδίδετε.
— Ναί, ἔνοῦ, ἀπήντησεν ὁ Βρούνος, διότι ἐβεβαιώθην περὶ τῆς σημασίας των.
»Τὸ πρῶτον εἶνε τὸ διάταγμα τοῦ προβιβασμοῦ σας εἰς

τὸν βαθμὸν τοῦ ἐνωμοτάρχου, καὶ προσέθηκα εἰς αὐτὸ ὑστερογράφον πιστοποιῶν ὅτι ἡ διαγωγή ἦν ἐπεδείξατε σὰς καθιστᾶ ἄξιον τοῦ βαθμοῦ τοῦ στρατάρχου.

»Τὸ δεύτερον εἶνε ἡ ἐκθεσις τῶν χαρακτηριστικῶν μου. Ἐπέφερα μικρὰς τινὰς διορθώσεις ἐπ' αὐτῆς, ἰδίως εἰς τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα.

»Ἐπὶ τέλους τὸ τρίτον εἶνε ἐπιστολὴ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ ἀντιβασιλέως πρὸς τὴν κόμησσαν Γέμμαν τοῦ Καστέλ Νόβο, καὶ τρέφω πρὸς αὐτὴν ἰκανὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὸ φρούριόν της, ὅπερ μοὶ παρέχει ὡς κατακίαν, ὥστε νὰ παρεμβάλλω προσκόμματα εἰς τὴν ἐρωτικὴν σας ἀλληλογραφίαν. Ἴδου λοιπὸν τὰ ἔγγραφα σας, γενναῖέ μου.

»Ἄς πῶμεν μίαν ἀκόμη φοράν καὶ κοιμηθῆτε ἡσύχως.

»Αὐριον εἰς τὰς πέντε, ἀναλαμβάνετε τὴν πορείαν σας.

»Φρονιμώτερον, πιστεύσατέ με, τὸ νὰ ταξειδεύητε ἐν ἡμέρᾳ ἢ τὴν νύκτα.

»Διότι δὲν θὰ ἔχητε ἴσως πάντοτε τὴν ἀγαθὴν τύχην, νὰ πίπτητε εἰς τόσον καλὰς χεῖρας».

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Θωμάσσης συνθλίβων τὰ ἔγγραφα του.

»Καὶ μοὶ ἐμποιεῖτε τὴν ἐντύπωσιν ἀνδρὸς πολὺ ἐντιμότερου τῶσων ἀνθρώπων τιμῶν τοὺς ὁποίους γνωρίζω».

— Χαίρω διότι σὰς ἀφίνω ν' ἀναπαυθῆτε μὲ παρομοίας ιδέας, θὰ κοιμηθῆτε ἡσυχώτερος.

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὀφείλω νὰ σας προειδοποιήσω ὅπως μὴ καταβῆτε εἰς τὴν αὐλήν, διότι οἱ σκύλοι μου δυνατόν νὰ σας κατεβρόχιζον».

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Καληνύκτα, εἶπεν ὁ Βροῦνος.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀφήσας τὸν ἐνωμοτάρχην ἐλεύθερον νὰ παρατείνῃ ἐπ' ἀόριστον τὸ δεῖπνόν του ἢ νὰ καταλιθῆ.

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς πέντε, ὡς εἶχε συμφωνηθῆ, ὁ Βροῦνος εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ ἀνθρώπου ὃν ἐξένιζε.

Τὸν εὖρεν ὄρθιον καὶ ἔτοιμον δι' ἀναχώρησιν.

Κατέβη μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν θύραν.

Ἐκεῖ εὖρον τὸ ἀμάξιον ἐζευγμένον καὶ ἵππον ἐξάριετον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφρόντισαν νὰ μεταφέρωσιν ὅλην τὴν ἀποσκευὴν ἐκείνου ὃν τοῦ Ἄλῃ τὸ ὑπατάγιον εἶχε καταστήσει ἀνίκανον πρὸς ὑπηρεσίαν.

Ὁ Βροῦνος παρεκάλεσε τὸν φίλον του Θωμάσσην νὰ δεχθῆ αὐτὸ τὸ δῶρον ὡς ἐνθύμιον.

Ὁ ἐνωμοτάρχης τὸ ἐδέχθη ἄνευ πολλῶν παρακλήσεων.

Ἀνῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, ἐμαστίγωσε τὸν εἰς τὸ ἀμάξιον ἐζευγμένον ἵππον, καὶ ἀνεχώρησε καταμαγειυμένος φαινόμενος ἐκ τῆς νέας του γνωριμίας.

Ὁ Βροῦνος τὸν ἠτένιζεν ἀπομακρυνόμενον.

Εἶτα, ἀφοῦ εὐρέθη εἰκοσάδα βημάτων μακρὰν :

— Πρὸ πάντων, τῷ ἔκραξε μὴ λησμονήσητε νὰ ἐγχειρήσητε εἰς τὴν ὠραίαν κόμησσαν Γέμμαν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρίγκηπος Καρίνη.

Ὁ Θωμάσσης ἐπένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

Καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Ἦδη, ἐὰν οἱ ἀναγνώσταις μας ἐρωτῶσι πῶς ὁ Πασχάλης Βροῦνος δὲν ἐφρονεῖται ἀπὸ τὴν σφαῖραν τῆς καρβίνας τοῦ Παύλου Θωμάσση, τοῖς ἀποκρινόμεθα ὅτι εἰς ἡμᾶς ἀπήντησεν ὁ κύριος Καίσαρ Ἀλλέττος, ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Καλαβροῦσου :

— Διότι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καθ' ὁδόν, ἀπὸ τῆς τριόδου μέχρι τοῦ φρουρίου, ὁ ληστής εἶχε προνοήσῃ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν σφαῖραν ἀπὸ τῆς καρβίνας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Παῦλον Θωμάσσην, αὐτὸς εὖρεν ἀπλούστερον νὰ πιστεῖται τὴν πράξιν ὡς προῖόν μαγείας.

Παραδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰς δύο γνώμας, καὶ τοὺς ἀφίνομεν ἐλευθέρους νὰ κρίνωσιν ὁποῖον ἐκ τῶν δύο προτιμῶσιν.

Ζ'

Εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ κρότος παρομοίων κατορθωμάτων δὲν ἔμενε περιορισμένος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Βόσου.

Οὕτω ἡ Σικελία ὅλη ἀντήχει ἐκ τῶν κατορθωμάτων τοῦ παρατόλμου ληστοῦ ὅστις ἔμενε ὄχρωμένος εἰς τὸ φρούριον Καστέλ Νόβο, καὶ ὅστις, ἐκεῖθεν, ὡς ἀετὸς, προσέπιπτεν ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ὅτε μὲν ἴνα προσβάλλῃ τοὺς μεγάλους, ὅτε δὲ ἴνα προασπίσῃ τοὺς μικροὺς.

Οἱ ἀναγνώσταις μας ἐπομένως δὲν θὰ ἐκπλαγῶσιν ἀκούοντες ἀπαγγελλόμενον τ' ὄνομα τοῦ ἡμετέρου ἥρωος ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ πρίγκηπος Βουτέρκ, ὅστις εἶδεν ἐσπερίδα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ναυτικοῦ μεγάρῳ του.

Μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ πρίγκηπος ὃν ἤδη γνωρίζομεν, φαντάζεται τις εὐκόλως ὅποιαί τινὲς ὄφειλον νὰ ὦσιν αἱ παρ' αὐτοῦ διδόμεναι ἐσπερίδες.

Ἡ παρούσα ἰδίως ἦτο θαυμασῶς μεγαλοπρεπής.

Ἦτο μαγεία τις ἐκ τῶν ἀπαντωμένων μόνον εἰς τοὺς ἀρχαίους μύθους.

Καὶ ἡ ἀνάμνησις της δι' αὐτὸ ἐπέμεινε ἀνεξίτηλος εἰς Πάνορμον, καίτοι ἡ Πάνορμος εἶνε ἡ πόλις τῶν μαγείων.

Φαντάσθητε αἰθούσας μεγαλοπρεπεῖς, ἐξ ὀλοκλήρου κεκαλυμμένες διὰ κατόπτρων, ἀπὸ δαπέδου μέχρι ὀροφῆς, καὶ ἀγούσας τὰς μὲν εἰς διόδους μὲ ἄνθη, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο αἱ λαμπρότεραι τῶν σταφυλῶν τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Λιπάρας τὰς δὲ πρὸς τετράγωνα ἐκ πορτοκαλλεῶν καὶ ροιῶν μὲ ἄνθη καὶ καρπούς.

Εἰς τὰς πρώτας ἐχόρευον τοὺς ἀγγλικούς χορούς, εἰς τὰ δεύτερα Γαλλικόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς στροβίλους, αὐτοὶ ἐχορεύοντο τριγύρω δύο εὐρείων λεκανῶν μαρμαρίνων, ἀπὸ ἐκάστης τῶν ὁποίων ἀνέβρυν ὕδωρ λαμπρόν.

Ἀπὸ τῶν διαφόρων τούτων αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ ἐτηνεύγοντο ὅδοι ἐπιστρωμέναι μὲ χρυσόκονιν.

Αἱ ὁδοὶ αὗται ἦγον εἰς μικρὸν λόφον περιβαλλόμενον ὑπὸ ἀργυρῶν πηγῶν, ἐν αἷς περιείχοντο παντοειδῆ ἀναψυκτικά, καὶ σκιαζόμενον ὑπὸ δένδρων ἀπὸ τῶν ὁποίων, ἀντὶ καρπῶν φυσικῶν, ἐκρέμαντο καρποὶ ἀπεκρυσταλλωμένοι.

Τέλος, ἐπὶ κορυφῆς αὐτοῦ τοῦ λόφου, ἀντιμέτωπον πρὸς τὰς ἐκεῖ ἀγούσας ὁδοὺς, ἠγείρετο κυλικεῖον, προσφάτως ἀνακαινισθὲν δι' ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ.

Ὡς πρὸς τοὺς μουσικούς, ἦσαν ἀόρατοι, καὶ οἱ ἦχι μόνον τῆς ὀρχήστρας ἔφθανον μέχρι τῶν συμποτῶν.

Ἦτο ἑορτὴ διδομένη ὑπὸ πνευμάτων αἰθερίων.

Τώρα ἴνα ἐμψυχώσῃ τις τὸν μαγικὸν αὐτὸν διάκοσμον, ἄς φαντασθῆ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἱππότες τῆς Πάνορμου, φέροντας τὰς λαμπρότερας καὶ τὰς ἰδιορρυθμότερας τῶν περιβολῶν τοὺς μὲν τῶν δέ, μὲ τὴν προσωπίδα ἐπὶ τῆς μορφῆς ἢ εἰς τὴν χεῖρα, ἀναπνέοντας τὴν αὐτὴν ἀτμόσφαιραν, μεθυσκομένους ἐκ τῆς ἀοράτου αὐτῆς μελωδίας ἢ ἐρωτοτροποῦντας.

Καὶ πάλιν θ' ἀπέχη μακρὰν τοῦ νὰ συλλάβῃ περὶ αὐτῆς τῆς ἐσπερίδος εἰκόνα ὁμοίαν πρὸς τὴν ἀνάμνησιν ἣν περὶ τῶν προσώπων τούτων ἐτήρησα ἀπὸ τῆς ἐκ Πάνορμου διαβάσεώς μου.

Μεταξὺ τῶν εἰς τὰς διόδους αὐτὰς κυκλοφορούντων ὁμίλων, ὑπῆρχε τις ἐλαῦον ἰδιαζόντως τὰ βλέμματα τοῦ πλήθους.

Ἦτο τὸ ἐπιτελεῖον ὅπερ ἐσηματίζε περὶ ἑαυτὴν ἡ ὠραία κόμησσα Γέμμα, καὶ ὅπερ ἔσυρε κατόπιν της ὡς ἄστρον τι τοὺς δορυφόρους της.

Προσῆρχετο τὴν στιγμὴν αὐτὴν μετὰ συνοδείας ἐκ πέντε ἀτόμων υἰοθετησάντων, ὁμοίως μὲ ἐκείνην, τὴν ἀμύσειν τῶν νεαρῶν δεσποινῶν καὶ τῶν νεαρῶν ἀρχόντων οἵτινες, ἐν τῇ

λαμπρὰ εἰκόνι τῆ σχεδιασθείσῃ ὑπὸ τοῦ χρωστήρος τοῦ Ὀρκανία ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ Κάμπο Σάντο τῆς Πίζης, ψαλλοῦσι καὶ διασκεδάζουσιν ἐνῶ ὁ θάνατος ἐρχεται νὰ κρούσῃ εἰς τὴν θύραν των.

Ἡ ἐνδύμασις αὕτη τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος ἢ τόσον ἀφελῆς ἅμα καὶ χαρίεσσα ἐφαινετο ἐκλεγεῖσα ἐπίτηδες ἵνα κάλλιον ἐπιδεικνύῃ τὸ εὐρυθμον τῶν μελῶν τῆς κομῆσσης.

Καὶ προύχῳρει αὕτη ἐν μέσῳ ψιθύρων θαυμασμοῦ.

Τὴν συνώδευεν αὐτὸς οὗτος ὁ πρίγκηψ Βουτέρας, ὅστις, μετρημφιεσμένος εἰς Μανδαρίνον, τὴν εἶχεν ὑποδεχθῆ πρό τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

Καὶ τὴν ὠδήγει ἵνα τὴν παρουσιάσῃ, ἔλεγε, πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας.

Ὡς πάντες εἶκαζον ὅτι ἦτο τοῦτο νεὰ τις ἐκπληξίς παρεσκευασμένη ὑπὸ τοῦ ἀμφιτρώωνος, παρηκολούθουν τὸν πρίγκηπα μετὰ σπουδῆς.

Καὶ τὸ ἐπιτελεῖον ἐγένετο πολυπληθέστερον ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Ὁ μανδαρίνος ἐστάθη παρὰ τὴν εἰσόδον παγῶδας φυλασσομένης ὑπὸ δύο κινέζων στρατιωτῶν.

Ἐφ' ἐνὶ νεύματι, ἠνέωξαν οἱ δύο οὗτοι τὴν θύραν διαμερίσματος, περικοσμητοῦ ὄλου διὰ ξενικῶν ἀντικειμένων, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου, ἐπὶ κρηπίδος, ἐκάθητο, ἐν μεγαλοπρεπεῖ Κινεζικῆ περιβολῇ ἣτις αὐτὴ μόνη εἶχε στοιχίσει 30,000 φράγκων, ἡ πριγκήπισσα Βουτέρα.

Μόλις ἰδοῦσα τὴν κόμησσαν, ἠγγέρθη αὕτη καὶ προύχῳρησε πρὸς δεξιῶσιν τῆς ἀκολουθουμένης ὑπὸ ἐπιτελείου ἀξιωματικῶν, καὶ μανδαρίνων φερόντων περιβολὰς λαμπροτέρας καὶ μᾶλλον ἀλλοκότους τὰς μὲν τῶν δέ.

Ἡ ἐμφάνισις αὕτη εἶχέ τι τὸ τόσῳ ἀνατολικὸν καὶ τὸ φανταστικόν, ὥστε ὅλη ἡ ὀμήγυρις, ἡ ἐξωκειωμένη ἄλλως τε εἰς τὰς πολυτελείας, ἀνέδωκεν ἐπιφώνησιν ἐκπληξίως καὶ θαυμασμοῦ.

Περιστοίχουν τὴν πριγκήπισσαν πανταχόθεν.

Ἐφῆαυον τὴν κατὰστικτον ἐκ πολυτίμων λίθων ἐσθητά τῆς.

Ἄνεκίνουν τοὺς χρυσοὺς κωδωνίσκους τοῦ εἰς ὄξυ ἀπολήγοντος πύλου τῆς.

Καὶ ἀπέστρεψαν πρὸς στιγμὴν τὴν προσοχὴν των ἀπὸ τῆς Γέμμας, ἵνα προσηλωθῶσιν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν οἰκοδόσποιαν.

Εἰς ἕκαστος τὴν ἐθαύμαζε καὶ τῆ ἐπεδαψίλευεν ἐπαίνους.

Καὶ μεταξύ τῶν ἀπονεμόντων τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τῶν θαυμαστῶν τῶν μᾶλλον ἐνθέρμων συγκατελέγετο ὁ λοχαγὸς Ἀλταβίλλας, ὃν ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐξακολουθήσει νὰ δέχεται εἰς τὰ γεύματά του, πρὸς ἄκραν ἀπελπισίαν τοῦ οἰκονόμου του, καὶ ὅστις, χάριν μεταμφίσεως, ἀναμφιβόλως, εἶχε φορέσει τὴν μεγάλην του στολὴν.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ πρίγκηψ Βουτέρας πρὸς τὴν κόμησσαν Καστέλ Νόβο, τί φρονεῖτε σεῖς περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας;

— Φρονῶ, ἀπήντησεν ἡ Γέμμα, ὅτι πρὸς εὐτυχίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Φερδινάνδου Δ', ὁ πρίγκηψ Καρίνης ἀπουσιάζει τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς Μεσσῆνην.

»Διότι μὲ τὴν καρδίαν του ἦν καλῶς γνωρίζω, ἠδύνατο, εἰ ἐν τῆς κόρης βλέμμα, νὰ ἐγκατέλειπε τὴν Σικελίαν εἰς τὸν πατέρα, πρᾶγμα ὅπερ θὰ μᾶς ἠνάγκαζε νὰ ἐκἀνομεν νέας λειτουργίας διὰ τοὺς Κινέζους».

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ πρίγκηψ τοῦ Μογκάδα Πατέρνου, ἐνδεδυμένος ὡς ληστής τῆς Καλαβρίας, ἐπλησίασε πρὸς τὴν πριγκήπισσαν.

— Ἡ Αὐτῆς Ὑψηλότης θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν εἰδημοσύνην μου νὰ ἐξετάσω τὴν μεγαλοπρεπεῖ τῆς περιβολῆς;

— Λατρευτὴ κόρη τοῦ Ἡλίου, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Ἀλταβίλλας, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν πριγκήπισσαν, προσέχετε καλῶς τοὺς χρυσοὺς σας κωδωνίσκους, διότι ἔχετε νὰ κάμητε μὲ τὸν Πασχάλην Βρούνου.

— Ἡ πριγκήπισσα θὰ ἦτο ἐν πλειοτέρῳ ἀσφαλεῖα πλη-

σίον τοῦ Πασχάλη Βρούνου, εἶπε φωνή τις, ἡ πλησίον ἐνὸς παρασημοφορημένου ὃν γνωρίζω.

»Ὁ Πασχάλης Βρούνος εἶνε φονεὺς καὶ ὄχι λωποδύτης.

»Εἶνε ληστής καὶ ὄχι βαλαντιστόμος».

— Ὁραία ἀπάντησις, ὑπέλαβεν ὁ πρίγκηψ Βουτέρας.

Ὁ λοχαγὸς ἐδήξε τὰ χεῖλη.

— Τῆ ἀληθεία, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ Καθολικός, εἴθε ἐν γνώσει τῆς τελευταίας του ἀνδραγαθίας;

— Τίνος;

— Τοῦ Πασχάλη Βρούνου.

— Ὅχι· τί ἔχει κάμει;

— Ἐσταμάτησε τὸν εἰς Πάνορμον ἀπεσταλμένον τοῦ πρίγκηπος Καρίνη.

— Τὰ λύτρα μου! εἶπεν ὁ πρίγκηψ τοῦ Πατέρνου.

— Ὡ! Θεέ μου, ναί, Ἐξοχώτατε.

— Διάβολε!

»Ἀρκεῖ τουλάχιστον ὁ βασιλεὺς νὰ μὴ μοῦ ἐγείρῃ ἀπαιτήσεις καὶ ἐκ δευτέρου! ὑπέλαβεν ὁ Μογκάδας».

— Ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης ἄς ἡσυχάσῃ, εἶπεν ἡ αὐτὴ φωνὴ ἢ πρό μικροῦ ἀπαντήσασα εἰς τὸν Ἀλταβίλλαν.

«Ὁ Πασχάλης Βρούνος τριακοσίας μόνον οὐγγίας παρέλαβεν ἐκ τοῦ ποσοῦ».

— Καὶ πῶς γνωρίζετε τοῦτο, ἄρχον Ἀλθανέ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ Καθολικός, ὅστις ἐτύγγανε πλησίον τοῦ ὀμιλοῦντος.

Ἦτο δὲ ὁ ὀμιλῶν ὠραῖος νεκνίας εἰσιεῖς ἢ εἰκασιοκτῶ ἐτῶν, φέρων τὴν περιβολὴν τῆς Βίνας!

— Ἦκουσα νὰ τὸ διηγούνται, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ Ἀλθανὸς παίζων μὲ τὸ ὑαταγάνιον του.

»Ἄλλως τε, ἂν ἡ ὑμετέρα Ἐξοχότης ἀγαπᾷ πληροφορίας θετικώτερας, ἰδοὺ ἄνθρωπος ὅστις δύναται νὰ σᾶς παράσῃ τοιαύτας».

Ἐκεῖνος ὃν ὑπεδείκνυεν εἰς τὴν κοινὴν περιέργειαν δὲν ἦτο ἄλλος τις εἰμὴ ὁ ἀρχαῖός μας γνώριμος Παῦλος Θωμάσσης.

Πιστὸς εἰς τὴν ἀποστολὴν του, ὁ ἐνωμοστάρχης, εἶχε σπεύσει νὰ προσέλθῃ, ἅμα τῆ ἀφίξει του, εἰς τῆς κομῆσσης τοῦ Καστέλ Νόβο.

Μὴ εὐρὼν δὲ αὐτὴν κατ' οἶκον καὶ μαθὼν τὴν εἰς τὴν ἐσπερίδα μετὰβασίν τῆς, ἐπωφελήθη τῆς ιδιότητός του ὡς ἀπεσταλμένου τοῦ βασιλέως.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως εἰσέδυσεν ἐντὸς τῶν κήπων τοῦ πρίγκηπος Βουτέρα.

Ἐν ἀκαρεῖ ὁ ἐνωμοστάρχης εἶδεν ἑαυτὸν περιστοιχούμενον παρ' ὄλων καὶ καταστάντα τὸ κέντρον παμμεγίστου κύκλου καὶ τὸ ἀντικείμενον μυρίων ἐρωτήσεων.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος Θωμάσσης ἦτο, ὡς ἔχουμεν ἴδει ἀνὴρ γενναῖος ὅστις δυσκόλως ἐπτοεῖτο.

Ἡ πρώτη του λοιπὸν πρᾶξις ὑπῆρξε τὸ νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρίγκηπος πρὸς τὴν κόμησσαν.

— Πρίγκηψ, εἶπεν ἡ Γέμμα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἦν εἶχε λάβει, ἡ ἐσπερίς σας δικαίως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐσπερίς ἀποχαιρετισμοῦ δι' ἐμέ.

»Ὁ ἀντιβασιλεὺς μὲ διατάττει ν' ἀπέλθω εἰς Μεσσῆνην.

»Καί, ὡς πιστὴ του ὑπήκοος, τίθεμαι εἰς πορείαν ἀπὸ τῆς αὔριου.

»Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἐξηκολούθησε, προσφέρουσα τὸ βαλάντιόν τῆς πρὸς τὸν Παῦλον Θωμάσσην.

»Τώρα δύνασθε ν' ἀποσυρῆτε».

Ὁ Θωμάσσης προσεπάθησε νὰ ἐπωφελήθῃ τῆς ἀδείας ἦν ἡ κόμησσα τῷ παρεῖχεν.

Ἀλλὰ τόσῳ στενῶς τὸν περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, ὥστε πᾶσα ἀπόπειρα φυγῆς ἀπέβαινε ματαία.

Ἐδέησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίαν του ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ ν' ἀφηγείτο τὰ τῆς συναντήσεώς του μετὰ τοῦ Πασχάλη Βρούνου.

1. Ἀλβανικὴ τις ἀποικία.

Ἀφηγήθη τὰ διατρέξαντα, ὁμολογουμένως, μὲ ὄλην τὴν ἀπλοικότητα, τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸ ἀληθὲς θάρρος.

Εἶπε δίχως οὐδὲν νὰ προσθήσῃ, πρὸς τὸ ἀκρατήριόν του, τίνι τρόπῳ ἐγένετο δεσμώτης.

Ἀφηγήθη πῶς τὸν μετέφεραν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καστέλ Νόβο, πῶς ἐπυροβόλησεν ἄνευ ἀποτελέσματος ἐπὶ τοῦ ληστοῦ.

Καὶ τέλος ἀνέφερε πῶς ἐκεῖνος τὸν προέπεμψε, δωρήσας αὐτῷ λαμπρὸν ἵππον ἀντὶ τοῦ φονευθέντος ἰδικοῦ του.

Ὅλοι ἠμροάσθησαν τὴν φιλαλήθη ἀφήγησιν, μὲ τὴν σιγὴν τῆς προσοχῆς καὶ τῆς πίστεως.

Εἰς μόνον ἐποιοεῖ ἐξαιρέσιν, ὁ λοχαγὸς Ἀλταβίλλας, ὅστις ἐξήνεγκε δισταγμούς τινας ἐπὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐντίμου ἐνωμοτάρχου.

Ἄλλ' εὐτυχῶς διὰ τὸν Παῦλον Θωμάσσην, ὁ πρίγκηψ Βουτέρας προσῆλθεν ὁ ἴδιος ἀρωγός του.

— Στοιχηματίζω προθύμως, εἶπεν, ὅτι οὐδὲν τὸ ἀληθέστερον τῶν ὄσων ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀφηγήθη.

»Διότι ὅλαι αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι μοὶ φαίνονται τελείως ἀνήκουσαι εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ Βρούνου.

— Τὸν γνωρίζετε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ τοῦ Μογκάδα Πατέρου.

— Ἐγὼ διέλθαι μίαν νύκτα μαζῆ του, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ Βουτέρας.

— Καὶ ποῦ λοιπόν;

— Ἐπὶ τῶν γαιῶν σας.

Τότε ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ πρίγκηπος.

Ἀφηγήθη τίνι τρόπῳ ὁ Πασχάλης καὶ αὐτὸς εἶχον συναντηθῆ εἰς τὴν καστανιάν τῶν ἑκατὸν ἵππων.

Τίνι τρόπῳ αὐτὸς, ὁ πρίγκηψ Βουτέρας τῷ εἶχε προτείνει ἐκδούλευσιν ἢν δὲν ἐδέχθη, καὶ πῶς τῷ εἶχε δανείσει τριακοσίας οὐγγίας.

Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἀφήγησιν, ὁ πρίγκηψ Ἀλταβίλλας δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἰλαρότητα του.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ σας τ' ἀνταποδώσῃ, ἄρχον; τῷ εἶπεν.

— Εἶμι περὶ τούτου βέβαιος, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

— Ἐφ' ὅσον πραγματευόμεθα αὐτὸ τὸ θέμα, διέκοψεν ἡ πριγκήπισσα Βουτέρα, ὑπάρχει τις ἄλλος ἀκόμη ἐν τῇ ὁμηγύρει ὅστις ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὸν Πασχάλην Βρούνον καὶ νὰ τῷ ὠμίλησεν;

»Ἀποτροπιάζομαι τὰς ἱστορίας τῶν ληστῶν, μὲ θανατῶνουν ἐκ φόβου».

— Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ κόμησσα Γέμμα τοῦ Καστέλ Νόβο, ὑπέλαθεν ὁ Ἀλθανός.

Ἡ Γέμμα ἐρρίγησεν.

Ὅλων τὰ βλήματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτὴν ὡς ἵνα τὴν διερωτήσωσιν.

— Εἶνε ἀληθές; ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ.

— Ναί, ἀπήντησε φρικιώσα ἡ Γέμμα.

»Ἀλλὰ τὸ εἶχον λησμονήσει».

— Τὸ ἐνθυμεῖται ἐκεῖνος, ἐψιθύρισεν ὁ νεανίας.

Ὅλοι περιστοίχισαν τὴν κόμησσαν.

Μάτην ἡ Γέμμα ἐπειράθη ν' ἀντιστῇ.

Ἠναγκάσθη καὶ αὐτή, μὲ τὴν σειρὰν τῆς, ν' ἀφηγηθῆ τὴν σκηνὴν δι' ἧς ἐκάρχομεν τὴν ἐναρξιν τῆς παρουσίας διηγήσεως.

Ἐξέθηκε πῶς ὁ Βρούνος εἶχεν εἰσδύσει ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς.

Ἀφηγήθη τὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ πρίγκηψ τὸν ἐπυροβόλησε, καὶ πῶς ἐκεῖνος, πρὸς ἐκδίκησιν, εἶχεν εἰσβάλει εἰς τὴν ἐπαυλιν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων, καὶ ἐφόνευσεν τὸν σύζυγον τῆς Τερέζας.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἦτο ἡ φοβερωτέρα ὄλων.

Ὅτω δὲ καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἀκρατῶν ἀφῆκε βαθεῖαν συγκίνησιν.

Εἰδὸς τι φρικιάσεως διέτρεξεν ὄλην τὴν ὁμηγυριν.

Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον τόσαι ἐκεῖ μεταμφιέσεις καὶ τόσα κο-

σμήματα, οὐδόλως θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι παρίστατο εἰς ἐορτὴν.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Ἀλταβίλλας, ρηγνύων πρῶτος τὴν σιγὴν, ὁ ληστής τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων του διέπραξε διαχύσας τοιαύτην σκυθρωπότητα εἰς τὴν ἐσπερίδα.

»Ὅλα του τὰ ἄλλα θὰ τῷ τὰ ἐσυγχώρουν.

»Ἀλλὰ δι' αὐτό, ὀρκίζομαι εἰς τὰς ἐπωμίδας μου ὅτι θὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

»Καί, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης κηρύττομαι διώκτης του».

— Ὅμιλεῖτε σοβαρῶς, λοχαγέ Ἀλταβίλλας; εἶπεν ὁ Ἀλθανός.

— Ναί, ἐπὶ τῆς τιμῆς μου.

»Καὶ διαβεβαιῶ ἐδῶ ὅτι οὐδὲν ἐπιθυμῶ διακαέστερον τοῦ νὰ εὐρεθῶ ἀντιμέτωπος πρὸς ἐκεῖνον».

— Τὸ πράγμα δὲν εἶνε ἀδύνατον, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἀλθανός.

— Εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ μοὶ παρεῖχεν αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλταβίλλας, θὰ ἐδίδον...

— Περιττὸν νὰ προσδιρίζητε ἀμοιβάς, λοχαγέ.

»Γνωρίζω ἓνα ἄνθρωπον ὅστις θὰ σας παράσχῃ τὴν ἐκδούλευσιν δωρεάν».

— Καὶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποῦ ἠδυνάμην νὰ τὸν συνήτων; ὑπέλαθεν ὁ Ἀλταβίλλας ὑποκρινόμενος μειδιάμα ἀμφιβολίας.

— Ἐὰν ἀγαπάτε νὰ μὲ ἀκολουθήσητε, ἀναλαμβάνω νὰ σας τὸν ὑποδείξω.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἀλθανός ἀπεμακρύνθη ὡσεὶ ἵνα προσκαλέσῃ τὸν λοχαγὸν νὰ βηματίσῃ ὀπισθὲν του.

Ὁ λοχαγὸς ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν.

Ἀλλὰ τόσον εἶχε προβῆ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ὥστε δύσκολος ἦτο πλέον ἡ ὑποχώρησις.

Ὅλων τὰ βλήματα εἶχον στραφῆ πρὸς ἐκεῖνον.

Κατενόησεν ὅτι ἡ ἐλαχίστη ἀδυναμία θὰ τῷ κατέστρεφε τὴν ὑπόληψιν.

Ἄλλως τε ἐξελάμβανε τὴν πρότασιν δι' ἀστείον.

— Ἐμπρός, ἀνέκραξε, τὰ πάντα πρὸς τιμὴν τῶν κυριῶν!

Καὶ παρηκολούθησε τὸν Ἀλθανόν.

— Γνωρίζετε τίς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ἄρχων ὁ μετμημφισμένος εἰς Ἀλθανόν; ἠρώτησε διὰ φωνῆς τρεμούσης ἡ κόμησσα τὸν πρίγκηπα Βουτέρα.

— Ὅχι, εἰς τὴν πίστιν μου, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ.

»Τὸν γνωρίζει κανεὶς!»

Προσέβλεψαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Μὲ τὴν ἄδειάν σας, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης Παῦλος Θωμάσσης φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πῖλόν του, τὸν γνωρίζω ἐγώ.

— Καὶ ποῖος εἶνε, καλέ μου ἐνωμοτάρχα;

— Ὁ Πασχάλης Βρούνος, ἄρχον!

Ἡ κόμησσα ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησε.

Τὸ συμβεβηκὸς αὐτὸ ἔβηκε πέρας εἰς τὴν ἐσπερίδα.

Μίαν μετέπειτα ὥραν, ὁ πρίγκηψ Βουτέρας ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐτακτοποιεῖ, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἐγγραφά τινα, ὁπότε ὁ οἰκονόμος του εἰσῆλθε μὲ θριαμβευτικὸν τὸ ὄφρος.

— Τί τρέχει, Γιάνκομε; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ.

— Καλὰ σας τὸ εἶχα προεῖπει, ἄρχον...

— Ἰδῶμεν, τί μάς εἶχες προεῖπει;

— Ὅτι ἡ ἀγαθότης σας τὸν ἐνεκαρδίου.

— Ποῖον λοιπόν;

— Τὸν λοχαγὸν Ἀλταβίλλαν.

— Ἀλλὰ τί ἔχει κάμει;

— Τί ἔχει κάμει ἄρχον;...

»Ἐν πρώτοις, ἡ ἔξοχότης σας ἐνθυμεῖται ὅτι τὸν εἶχα συλλάβει κρύπτοντα τὴν ἀργυρᾶν του πετσεποθήκην εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Ναί, καὶ ἔπειτα;

— Συγγνώμην, καὶ ἡ Ἐξοχότης σας ἀπήντησεν ὅτι ἐφ' ὅσον περιωρίζετο εἰς τὴν ἰδικὴν του πετσετοθήκην, καμμία παρατήρησις δὲν εἶχε νὰ τῷ ἐγίνετο.

— Τὸ ἐνθυμούμαι.

— Λοιπὸν! σήμερον, ἄρχον, φαίνεται ὅτι ἀφῆρσεν ὄχι μόνον τὴν ἰδικὴν του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰς ἀνηκούσας εἰς τοὺς γείτονάς του. Διότι λείπουν ὁκτώ.

— Τότε, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

Ἔλαθε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς :

« Ὁ πρίγκηψ Ἡρακλῆς Βουτέρας λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσῃ τὸν λοχαγὸν Ἀλταβίλλαν ὅτι, μέλλων νὰ μὴ συμμερίζεται τοῦ λοιποῦ μετ' αὐτοῦ τὰ γεύματά του, καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἐστερημένον, ὡς ἐκ τοῦ τυχαίου αὐτοῦ περιστατικῆς, τῆς τέρψεως τοῦ νὰ τὸν δέχεται τοῦ λοιποῦ, τὸν παρακαλεῖ νὰ δεχθῆ τὴν ἀσήμαντον δωρεάν ἢν τῷ ἀποστέλλει ὡς ἀσήμαντον ἀντάλλαγμα εἰς τὴν διατάραξιν ἣτις ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὰς ἐξεις του. »

— Ἰδοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ, ἐγχειρίζων πεντήκοντα οὐγγίας πρὸς τὸν οἰκονόμον του.

»Θά κομίσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν καὶ αὐτὸ τὸ χρῆμα αὐριον πρὸς τὸν λοχαγὸν Ἀλταβίλλαν.

Ὁ Γιάκομος, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι οὐδεμία ἐχώρει ἀντίρρησης εἰς ὅ,τι ὁ πρίγκηψ ἠθέληεν εἶπει, ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθησε τακτοποιῶν ἡσυχῶς τὰ ἔγγραφα του.

Εἶτα, μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ἀκούσας θόρυβόν τινα εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου του, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

Καὶ διέκρινεν αἶφνης εἰδὸς τι χωρικοῦ καλαβρίου.

Ὁ χωρικός αὐτὸς ἴστατο ὄρθιος παρὰ τὸ κατώφλιον τοῦ διαμερίσματός του.

Καὶ ἐκράτει τὸν πῖλόν του ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ δέμα εἰς τὴν ἄλλην.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Ἐγώ, ἄρχον, ὑπέλαβε φωνή τις.

— Ποῖος, σὺ;

— Ὁ Πασχάλης Βρούνος.

— Καὶ τί ἤλθες νὰ κάμῃς;

— Ἐν πρώτοις, ἄρχον, εἶπεν ὁ Πασχάλης Βρούνος χωρήσας καὶ ἀνατρέψας τὸν πλήρη χρυσοῦ πῖλόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἦλθα νὰ σὰς ἐπιστρέψω τὰς τριακοσίας οὐγγίας ἃς μὲ τρόπον τόσον ὑποχρεωτικὸν μὲ εἶχετε δανείσει.

»Ἐπλήρωσαν τὸν προορισμὸν των ὃν σὰς εἶχον εἶπει.

» Τὸ καὲν πανδύχειον ἐκτίσθη ἐκ νέου. »

— Ἄ! ἄ! εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ λόγου; καλὰ! μ' εὐχαριστεῖ πολὺ αὐτό.

Ὁ Πασχάλης ὑπεκλίθη.

— Ἐπειτα, προσέθηκε μετὰ βραχεῖαν παῦσιν, ἔρχομαι νὰ σὰς ἐπιστρέψω ὁκτὼ ἀργυρᾶς θήκας χειρομάκτρων φερούσας τὰ οἰκόσημα καὶ τοὺς τίτλους σας, καὶ τὰς ὁποίας εὗρον εἰς τὰ θυλάκια τοῦ λοχαγοῦ ὅστις πιθανῶς σας τὰς εἶχε κλέψει.

— Δαίμονα! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, περιεργον τὸ ὅτι διὰ σοῦ μοὶ ἐπιστρέφονται.

» Καὶ τώρα, τί περιέχει αὐτὸ τὸ πακέτον; »

— Αὐτὸ τὸ πακέτον περιέχει, εἶπεν ὁ Βρούνος, τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἀθλίου καταχρασθέντος τῆς φιλοξενίας σας, καὶ ἢν σας κομίζω ὡς δαῖγμα τῆς ἀφοσιώσεως ἢν ὤμωσα διὰ σας.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Πασχάλης Βρούνος ἐξετύλιξε τὸ μανδύλιον, καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν τοῦ λοχαγοῦ Ἀλταβίλλα ἀπὸ τῆς κόμης, τὴν ἀπέθηκεν αἰμασσοῦσαν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ πρίγκηπος.

— Τί διάβολον θέλεις νὰ τὸ κάμω τοιοῦτο δῶρον; εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Ὅ,τι σας ἀρέσκει, ἄρχον, ἀπήντησεν ὁ Πασχάλης Βρούνος.

Εἶτα ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ πρίγκηψ Βουτέρας, μείνας μόνος, ἀπέμεινε πρὸς στιγμὴν μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ταλαντευόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του καὶ συρίζων τὴν ἀγαπητὴν του στροφὴν.

Εἶτα ἐσήμανεν.

Ὁ οἰκονόμος ἐπεφάνη.

— Γιάκομε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, περιττὸν νὰ ὑπάγῃς αὐριον τὸ πρῶν εἰς τοῦ λοχαγοῦ Ἀλταβίλλα.

» Σχίσε τὴν ἐπιστολὴν, κράτησον τὰς πεντήκοντα οὐγγίας καὶ ρίψε σ' τὰ σκουπίδια αὐτὸ τὸ ψοφίμι. »

Η'

Καθ' ἣν ἐποχὴν διαδραματίζονται τὰ συμβάντα ἅτινα ἀφηγοῦμεθα, δηλαδὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1804, ἡ Σικελία διετέλει ἐν καταστάσει σχεδὸν ἀγρία, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν ἐξήγαγεν ἀμοιβαίως ἡ ἐκεῖ διαμονὴ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου καὶ ἡ κατοχὴ τῶν Ἀγγλων.

Ἡ ὁδὸς ἡ ἄγρυσα τὴν σήμερον ἀπὸ Πανόρμου εἰς Μεσσήνην, διὰ Ταυρομενίου καὶ Κατάνης, δὲν εἶχεν ἀκόμη κατασκευασθῆ.

Καὶ ἡ μόνη, δὲν λέγομεν καλὴ, ἀλλ' ὑποφερτὴ ὁδὸς ἣτις ὑπῆρχε τότε ἵνα μετέβαινέ τις ἀπὸ τῆς μιᾶς πρωτεύουσας εἰς τὴν ἄλλην ἦτο ἡ κατὰ μῆκος τῆς θαλάσσης ἄγρυσα, διὰ τῆς Τερμίνης καὶ τοῦ Κεφάλου, καὶ ἣτις, ἐγκαταλειμμένη χάριν τῆς νέας ἀντιπάλου τῆς, δὲν συγχάζεται τὴν σήμερον πλέον εἰμὴ ὑπὸ καλλιτεχνῶν, ἀναζητούντων ἐκεῖ τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἀπόψεις αἵτινες διανοίγονται ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν.

Τὰ μόνα μέσα ταξείδιου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, ἔνθα οὐδεμία εἶχεν ἀποκαταστῆ συγκοινωνία, ἦσαν λοιπὸν, τὸ πάλαι ὡς καὶ τώρα, ὁ ἡμίονος, φορεῖον μὲ δύο ἵππους, ἡ ἰδιωτικὸν ὄχημα μὲ ἵππους πρὸς ἀλλαγὴν σταλέντας ἐμπρός, καὶ ἐτόιμους πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν προτέρων ἀνὰ πᾶσαν ἀπόστασιν δεκαπέντε λευγῶν.

Οὕτω, διὰ ν' ἀπέλθῃ εἰς Μεσσήνην, ὅπου ὁ πρίγκηψ τῷ εἶχε γράψει νὰ μεταβῆ πρὸς συνάντησίν του, ἡ κόμησσα Γέμμα τοῦ Καστέλ Νόβο, ἐν τῶν τριῶν τούτων μέσων ἦτα ὑπόχρεως νὰ ἐξέλεγε.

Τὸ δι' ἡμιόνων ταξείδιον, ἦτο ἄκρως ἐπίπονον.

Τὸ δὲ φορεῖον, ἀνάρμοστον δι' αὐτὴν, προκαλεῖ ἀφ' ἐτέρου ζάλην.

Ἡ κόμησσα ἐξέλεξε ἐπομένως ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ τὸ δι' ὀχήματος ταξείδιον.

Καὶ ἀπέστειλεν ἐμπρός ἵππους πρὸς ἀλλαγὴν, οἵτινες ἐμὲλλον νὰ περιέμενον αὐτὴν εἰς τοὺς τέσσαρας διαφόρους σταθμούς οὓς ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ ἔκαμνεν.

Ἦσαν δὲ οἱ σταθμοὶ οὗτοι, ἡ Τερμίνη, τὸ Κέφαλον, ἡ Ἁγία Ἀγάθη καὶ τὸ Μελάτζον.

Πλὴν τῆς πρώτης αὐτῆς προνοίας, τῆς ἀφορώσης ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν μεταφορὰν, ὁ ἡνίοχος καὶ ἐτέραν τινὰ ὄφειλε νὰ ἐλάμβανε, τὸ νὰ εἶχεν εἰς ἐν ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων μερῶν προμήθειαν ὅσον οἶόν τε μεγαλειτέρων ζωοτροφῶν, πρὸναια ἄλλως τε οὐσιωδεστάτη καὶ ἢν ἐνθέρμως συνιστῶμεν εἰς τοὺς ταξιδεύοντας ἐν Σικελίᾳ.

Διότι κυριολεκτικῶς οὐδὲν εὕρισκει νὰ φάγῃ τις εἰς τὰ κατ' ἀποστάσεως ξενοδοχεῖα, καὶ διότι δὲν τρέφουσιν ἐκεῖ οἱ ξενοδοχοὶ τοὺς περιηγητάς, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι τοὺς ξενοδόχους.

Οὕτω ἡ πρώτη σύστασις ἦν κάμνει τις πρὸς τὸν ἐπισκεπτόμενον τὴν Μεσσήνην καὶ ἡ τελευταία ἦν τῷ παρέχουσιν ὅτε ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν ταύτην, εἶνε τὸ νὰ κάμῃ ἐφόδιον ἐκ ζωοτροφῶν, ν' ἀγοράσῃ μαγειρικὰ σκευὴ καὶ νὰ μισθώσῃ μάγειρον.

Ταῦτα πάντα ἐπαυξάνουσι συνήθως τοῦ ταξιδιώτου τὴν ἀκολουθίαν κατὰ δύο ἡμιόνους καὶ ἓνα ἄνθρωπον οἱ ὁποῖοι, κατὰ μέσον ὅρον ὑπολογιζόμενοι, ἐπαυξάνουσι τὴν δαπάνην κατὰ τρία δουκάτα τὴν ἡμέραν.

Ἄγγλοι τινὲς πεπειραμένοι προσθέτουσιν εἰς τὴν ἀποσκευὴν αὐτὴν καὶ τρίτον ἡμίονον ἐπὶ τοῦ ὁποίου φορτώνουσι σκηνὴν, καὶ δεῖν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ τελευταία αὕτη πρόνοια, ἥττον ἀπαραίτητος τῶν ἄλλων, εἶνε οὐχ ἥττον καλὴ. λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀξιοθρηνητοῦ καταστάσεως τῶν πανδοχείων ἅτινα συναντᾷ τις καθ' ὁδόν, καὶ ἐξ ἄλλου τῆς εὐκρασίας τοῦ κλίματος.

Ἐν τῶν κυρίως χαρακτηριζόντων τὰ πανδοχεῖα ταῦτα εἶνε ἀφ' ἑνὸς ἡ ἔλλειψις ζῶων ἐκ τῶν ἀπαραίτητων εἰς τὰς πρώτας τοῦ βίου ἀνάγκας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μυθώδης ἀφθονία ἐκείνων ἅτινα εἶνε ἱκανὰ ὅπως τὸν διατραπῶσιν.

Ἡ ἀφθονία τῶν τελευταίων τούτων τόσον εἶνε μεγάλη, ὥστε εἶδον ταξειδιώτας πεσόντας ἀσθενεῖς ἐξ ἀϋπνίας, καὶ τῶν πρώτων ἡ ἔλλειψις εἶνε τοιαύτη, ὥστε εἶδον Ἄγγλους οἵτινες, ἀφου κατηγάλωσαν τὰς ζωτροφίας των, συνεζήτησαν σοβαρῶς ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ ἔρωγον τὸν μάγειρόν των, ὅστις ταῖς εἶχε καταστῆ παντελῶς ἄχρηστος.

Ἰδοὺ εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκατο, ἐν ἔτει 1804, ἡ γόνιμος καὶ ξανθὴ Σικελία. ἦτις, ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, ἔτρεφε τὴν Ρώμην μὲ τὸ περισσεῦον μέρος τοῦ ὅ,τι ἐδαπάνων τὰ ἑξάδεκα ἑκατομύρια τῶν κατοίκων της.

Ἄγνοῦ ἂν ἦτο σοφός τις γνωρίζων κατὰ βάθος τὴν ἀρχαίαν Σικελίαν, ἀλλ' ἦτο ἀναμφιβόλως παρατηρητὴς καλῶς γνωρίζων τὴν σύγχρονόν του Σικελίαν ἐκείνος οὗτινος παρεσκευάζον τὸ δαῖπνον ἐν τῷ πανδοχείῳ Δελλὰ Κρούσε.

Τὸ πανδοχεῖον αὐτὸ ἦτο ἀκριβῶς τὸ ἐπανακτισθὲν μὲ τὰς τριακοσίας οὐγγίας τοῦ πρίγκηπος Βουτέρα.

Ἐκείτο δὲ ἐπὶ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Πανόρμου εἰς Μεσσήνην, μεταξύ Φικάρρας καὶ Πάλτης.

Ἡ ἐραστηριότης τοῦ ξενοδοχοῦ καὶ τῆς συζύγου του ἦτις, βοηθουμένη παρὰ τινος ξένου, κατεγίνετο παρασκευάζουσα ἰχθῦς καὶ θηράματα, ἐμαρτύρουν ὅτι ἐκείνος δι' ὃν τὰ ἐδέσματα ταῦτα παρεσκευάζοντο, οὐ μόνον ἠγνόεει νὰ μὴ στερηθῆ τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου. ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἦτο ἐχθρὸς τοῦ περισσεύματος.

Ἦρχετο ἐκ Μεσσήνης.

Ἐταξείδευε δι' ἀμάξης καὶ ἵππων ἰδικῶν του, εἶχε σταθμεύσει ἐκεῖ, διότι τῷ ἤρθεκεν ἡ τοποθεσία, καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κιβωτίου του τὰ χρειώδη δι' ἀληθῆ συβαριτὴν καὶ εἰς τέλειον ἄμα περιηγητὴν, ἀπὸ τῶν ἐπιστρώσεων μέχρι τῶν ἀσημικῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρτου μέχρι τοῦ οἴνου.

Μόλις φθάσας, ἐζήτησε καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν ἐκλεκτότερον τῶν θαλάμων.

Ἀνῆψεν ἀρώματα ἐντὸς ἀργυροῦ θυμιατηρίου.

Καὶ περιέμενε νὰ ἡτοιμασθῆ τὸ γεῦμα του, ἐξηπλωμένος ἐπὶ πλουσίου τουρκικοῦ τάπητος, καὶ καπνίζων μὲ τσιμβούκιον ἐξ ἀμβάρεως τὸν μάλλον ἐκλεκτὸν καπνὸν τοῦ ἄρου Σιζ.

Ἦσκολεῖτο παρακολουθῶν μετ' ἄρκου προσοχῆς τὰ νέφη τοῦ εὐώδους καπνοῦ τοῦ ἐξερχομένου ἀπὸ τοῦ στόματός του καὶ ἀνερχομένου πρὸς τὴν ἄροφην, ὅτε ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεώχθη.

Καὶ ὁ πανδοχεὺς, ἀκολουθούμενος παρ' ἑνὸς τῶν θεραπόντων τῆς κομῆσεως, ἔστη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Ἐξωχῶτατε! εἶπεν ὁ καλλίστος ἄνθρωπος ἐδαφιαίως ὑποκλινόμενος.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε ὀλίως νὰ στραφῆ, ὁ ταξειδιώτης, μὲ ζωηρὰν προφορὰν μιλιταίου.

— Ἐξωχῶτατε, σταθμεῖτε κάτω ἡ πριγκηπέσσα Γέμμα τοῦ Καστέλ Νόβο...

— Λοιπὸν;

— Τῆς ὁποίας ἡ ἀμαξά ἐδέησε νὰ σταματήσῃ πρὸ τοῦ πτωχοῦ μου πανδοχείου.

— Διότι ὁ εἰς ἐκ τῶν ἵππων της χωλαίνει τόσον πολὺ ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἦτις ὑπελόγιζε μὴ προιδεῖσα τὸ ἀπευκταῖον, ὅτε τὸ πρῶτ' ἀνεχώρει ἀπὸ τῆς Ἀγίας Ἀγάθης, ὅτι θὰ ἐφθανε καὶ θὰ κατεκλίνετο ἀπόψε εἰς Μελάτζον, ὅπου τὴν περιέμενον οἱ πρὸς ἀλλαγὴν ἵπποι της, καὶ οὕτω κατήντησε ν' ἀπομείνῃ ἄνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας.

— Εἰπέτε πρὸς τὴν κόμησσαν ὅτι ὁ μάγειρος καὶ τὸ μάγειρόν μου εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς της.

— Μυρίας εὐχαριστίας, ἐκ μέρους τῆς κυρίας μου, Ἐξωχῶτατε, εἶπεν ὁ θεράπων.

» Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ κόμησσα εὐρίσκαται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν αὐτῷ τῷ πανδοχείῳ, ἕως οὗ κομισθῶσιν οἱ πρὸς ἀντικατάστασιν ἵπποι ἀπὸ τοῦ Μελάτζον, καὶ ἐπὶ πλέον στερεῖται ὀλοτελῶς ζωοτροφῶν, ἐρωτᾷ τὴν Αὐτοῦ Ἐξωχῶτητα ἂν εἶχε τὴν γενναιοδωρίαν νά...

— Τὸ καλλίτερον ὅπερ ἡ κόμησσα θὰ ἔπραττεν ἦτο νὰ ἐδέχετο τὸ διαμέρισμά μου, ἔτοιμον ὡς εἶνε.

» Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ὅστις εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰς κακουχίας καὶ τὰς στερήσεις, θ' ἄρκεσθῶ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα θάλαμον.

» Καταβῆτε λοιπὸν ν' ἀναγγεῖλητε πρὸς τὴν κόμησσαν ὅτι δύναται ν' ἀνέλθῃ, καὶ ὅτι τὸ διαμέρισμα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν της.

» Ἐμὲ ὁ καλὸς μας ξενόδοχος θὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸ καλλίτερον μέρος, τὸ ὁποῖον ἔχει.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ ξένος ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησε τὸν πανδοχέα.

Ὡς πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ἐκείνος πάραυτα κατέβη ἵνα πληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν του.

Ἡ Γέμμα ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ ταξειδιώτου ὡς τιμὴν ἀπονεμομένην εἰς βασιλίссαν παρὰ τοῦ ὑπηκόου της, καὶ ὄχι ὡς γυνὴ πρὸς ἡν ξένος τις ἀπονέμει φιλοφρόνησιν.

Τόσῳ ἦτο ἐξοικειωμένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ τὰ πάντα καμπτόμενα ὑπὸ τὴν θέλησίν της, τὰ πάντα ὑπέκοντα εἰς τὴν φωνὴν της, τὰ πάντα ὑπακούοντα ἐφ' ἐνὶ της νεύματι, ὥστε εὖρεν ἀπλυστάτην καὶ φυσικὴν τὴν ἄκρως γενναιοδωρὸν τοῦ ταξειδιώτου προσφορὰν.

Ἦτο ὁμολογουμένως τόσον γοητευτικὴ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔβαινε πρὸς τὸν θάλαμον στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τῆς θαλαμηπόλου της, ὥστε τὰ πάντα ὤφειλον νὰ προσέκλινον πρὸ αὐτῆς.

Ἐφερε κομφοτάτην ταξειδιωτικὴν περιβολὴν, ἐν εἶδει ἀμαζόνος, βραχέϊαν, στενὴν εἰς τοὺς βραχιόνους καὶ τὴν ὄσφυν, καὶ κομβωμένην ἐμπροσθεν μὲ μετάξινα κομβία.

Τὸν τραχηλὸν της εἶχε περιτετυλιγμένον ἐκ φόβου πρὸς τὸ ψῆχος τῶν ὀρέων διὰ κομητατοῦ ἀγγύστου ἔτι ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου ἀργότερον τοσαύτην εὖρε διάδοσιν.

Ἦτο βόας, ὃν ὁ πρίγκηψ Καρίνης τῆ εἶχεν ἀγοράσει παρὰ μιλιταίου ἐμπόρου, κομίσαντος αὐτὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐπὶ κεφαλῆς ἔφερε μικρὸν μαῦρον σκούφον βελοῦδινον, ὅμοιον πρὸς μεσαιωνικὸν κεφαλόδεσμον.

Καὶ ἀπὸ τοῦ κεφαλοδέσμου τούτου ἐπιπτον μακροὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς πλόκαμοι βοστρυχοῦμενοι κατὰ τὸν ἀγγλικὸν συρμόν.

Ἐν τούτοις, καίτοι διατελοῦσα ἐν γνώσει ὅτι θὰ εὕρισκε θάλαμον ἔτοιμον πρὸς δεξιῶσίν της, δὲν ἠδυνήθη ἄμα εἰσελθεῖσα νὰ μὴ ἐκπλαγῆ ἐκ τῆς πολυτελείας, δι' ἧς ὁ ξένος εἶχε περιβάλει τὸ πενιχρὸν διαμέρισμα.

Ὅλα τὰ πρὸς καλλωπισμὸν σκευὴ ἦσαν ἀργυρᾶ.

Τὸ λινὸν σάκεπασμα τῆς τραπέζης ἦτο ἄκρας λεπτότητος.

Καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἐστίας καιόμενα ἀνατολικά ἀρώματα ἐφαίνοντο ἱκανὰ ὅπως ἀρωματίζωσι ἐν ὅλῳ σεράγιον.

— Ἰδὲ λοιπὸν, Γίτσα, ἂν δὲν εἶμαι πράγματι προνομιοῦχος τῆς τύχης, εἶπεν ἡ κόμησσα.

» Εἰς ἀδέξιος ὑπηρέτης πεταλῶνει κακῶς τοὺς ἵππους μου.

» Ἀναγκάζομαι νὰ κάμω σταθμόν.

»Καὶ ἀγαθὸς τις δαίμων, βλέπων με ἐν ἀμηχανίᾳ, δημιουργεῖ ἐπὶ τῆς διαβάσεώς μου ἀνάκτορον μαχικόν.»

— Ἡ κυρία κόμησσα δὲν τρέφει καμμίαν ὑπόνοιαν περὶ τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ δαίμονος;

— Ὅχι, τῆ ἀληθείᾳ.

— Τὸ κατ' ἐμέ, μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ κυρία κόμησσα ὄφειλε νὰ ἐμάντευε.

— Σοὶ ὁμνῶ, Γίτσα, εἶπεν ἡ κόμησσα ἀφιεμένη νὰ καταπέση ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον, ὅτι διατέλω εἰς παντελῆ ἄγνοιαν.

»Ἰδόμεν, τί σκέπτεσαι σὺ λοιπὸν;...

— Ἀλλὰ σκέπτομαι... Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν κυρίαν, ἂν καὶ ἡ σκέψις μου εἶνε πολὺ φυσική...

— Ὅμιλε!

— Σκέπτομαι ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ ἀντιβασιλεὺς, γνωρίζων τὸ ταξιδίον τῆς κυρίας κομησσης, δὲν εἶχε τὴν ὑπόνοιαν νὰ περιμένῃ τὴν ἄφιξίν της, καὶ ὅτι...

— ὦ! ἀλλὰ σοὶ ἐπῆλθεν ἰδέα θαυμασίως ὀρθή, καὶ πιθανόν...

»Καὶ ἀληθῶς, τίς ἄλλος πλὴν αὐτοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ παρεσκευάζεν, ἵνα μοὶ τὸ παρεχῶρει, δωμάτιον μετ' ἴσης ἐπιμελείας;

«Ἐν τούτοις ἄκουσον, ἀνάγκη νὰ σιωπῆς.

»Ἐὰν τοῦτο εἶνε ἀπρόοπτόν τι ὅπερ μοὶ παρεσκευάσεν ὁ Ροδόλφος, ἀφιεμαι εἰς αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου, οὐδεμίαν θέλω ν' ἀπολέσω τῶν συγγινήσεων ἅς θὰ μοὶ πρᾶσχη ἢ ἀπροσδόκητός του ἐμφάνισις.

»Λοιπὸν ὑποθέτομεν ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖνος, ὅτι ὁ ξένος εἶνε ἄγνωστος ταξιδιώτης.

«Οὕτω, φύλαξον τὰς εἰκασίας σου καὶ ἄφες με εἰς τὴν ἀμφιβολίαν μου.

»Ἄλλως τε, ἂν ἦτο ἐκεῖνος, ἐγὼ ὄφειλον νὰ ἐμάντευον τὴν παρουσίαν του, καὶ ὄχι σύ...

»Πόσον εἶνε δι' ἐμέ καλός, ὁ Ροδόλφος μου!..

»Πῶς προνοεῖ περὶ ὄλων!..

»Πόσον μὲ ἀγαπᾷ!..

»Καὶ αὐτὸ τὸ τόσον ἐπιμελῶς παρεσκευασμένον δεῖπνον, πιστεύετε;

— Σιωπή! τίποτε δὲν πιστεύω, τίποτε δὲν πιστεύω.

»Ἐπαφελοῦμαι τῶν ἀγαθῶν ἅτινα ὁ Θεὸς μοὶ ἀποστέλλει, καὶ τὸν Θεὸν καὶ μόνον εὐλογῶ δι' αὐτά.

»Ἰδὲ λοιπὸν, εἶνε κἄτι θαυμασίον αὐτὰ τ' ἀσημικά.

»Ἐὰν δὲν εὗρισκον αὐτὸν τὸν εὐγενῆ ταξιδιώτην πῶς λοιπὸν θὰ ἐδείπνον μὲ ἄλλα ἐπιτραπέζια σκευῆ;

»Ἰδὲ αὐτὸ τὸ κύπελλον, δὲν φαίνεται σκαλισθὲν ἀπὸ τὸν Βενθenoῦτον;...

»Δός μοι νὰ πῶ, Γίτσα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐπλήρωσε τὸ κύπελλον ὕδατος εἰς ὃ κατόπιν ἐνεσταλάξε σταγόνας τινὰς ἀρώματος τῆς Λιπάρης.

Ἡ κόμησσα ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον, ἀλλὰ μάλλον τὸ ἔκαμε προφανῶς ἵνα φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ κύπελλον ἢ ἐκ δίψης.

Θὰ εἰλεγέ τις ὅτι ἐζήτει διὰ τῆς ἐπαφῆς νὰ μαντεύσῃ ἐὰν ὁ ἐρραστής της αὐτὸς ἦτο ὁ προνοήσας περὶ ὄλων αὐτῶν τῶν πολυτελῶν της καὶ μεγαλοπρεπῶν ἀναγκῶν αἵτινες καθίστανται πλεονασμὸς τόσον ἀπαραίτητος ὅπουταν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔλαβέ τις τὴν ἔξιν τούτων.

— Τὸ γέυμα παρετέθη.

Ἡ κόμησσα ἐδείπνησεν, ὡς τρώγωνσιν αἱ κομψαὶ γυναῖκες, θίγουσα τὰ πάντα ὁμοίως μὲ πτηνόν, μέλισσαν ἢ χρυσαλλίδα, ἀφρημένη καὶ ἀπησυχολημένη ἐν τῷ φαγητῷ της, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διηλεκτικῶς προσηλωσάσα ἐπὶ τῆς θύρας, σκιρτῶσα ἐκάστην φεράν καθ' ἣν ἠνοιέτο αὐτή, αἰσθανομένη πίεσιν ἐν τῷ στήθει καὶ περιεῖς τὸ βλέμμα.

Ἐἶτα κατὰμικρὸν ἐβυθίσθη εἰς ἡδυπαθῆ νάρκην, ἣν καὶ ἡ ἰδία ἡδυνάτει νὰ ἐξηγήσῃ.

Ἡ Γίτσα παρετήρησε τὸ πρᾶγμα καὶ περιῆλθεν ἐκ τούτου εἰς ἀνησυχίαν.

— Ἡ κυρία κόμησσα ὑποφέρει;

— Ὅχι, ἀπήνησεν ἡ Γέμμα δι' ἀσθενοῦς φωνῆς. Ἀλλὰ δὲν σοὶ φαίνονται αὐτὰ τὰ ἀρώματα μεθυστικά;

— Ἡ κυρία κόμησσα ἀγαπᾷ ν' ἀνοιξῶ τὸ παράθυρον;

— Ποσῶς. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀποθνήσκω. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ἐπίσης λίαν εὐάρεστος ὁ θάνατος. Ἀφαίρεσόν μοι τὸν πῖλον. Μὲ βαρύνει καὶ δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις νὰ τὸν φέρω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ Γίτσα ὑπήκουσε.

Καὶ ἡ μακρὰ κόμη τῆς κομησσης κατῆλθε κυματοειδῶς μέχρι τοῦ ἐδάφους.

— Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν τίποτε παρόμοιον πρὸς ὃ, τι αἰσθάνομαι, Γίτσα; Μ' ἐκυρίευσεν πρωτοφανῆς εὐδιαθεσία, ἐνθὲν τι, τὸ ὅποιον εἰσῶει ἕως εἰς τὰς φλέβας μου. Θὰ ἔπια φίλτρον μαγευμένον. Βοήθησόν με λοιπὸν νὰ ἐγερθῶ καὶ ὀδηγήσόν με πρὸ αὐτοῦ τοῦ καθρέπτου.

Ἡ Γίτσα ὑπεβάστασε τὴν κόμησσαν καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τῆς ἐστίας.

Φθάσασα ἕως ἐκεῖ, ἐστήριξε τοὺς ὀυς της ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ περιθωρίου, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν ὀυς της χειρῶν καὶ ἐκατωπτρίσθη.

— Τώρα, εἶπε, σήκωσον αὐτὰ ὄλα, ἔκδυσόν με καὶ ἄφες με μόνην.

Ἡ θαλαμηπόλος ὑπήκουσεν.

Οἱ θεράποντες τῆς κομησσης ἀπέστρωσαν τὴν τράπεζαν.

Καὶ ὅτε ἀπεσύρθησαν, ἡ Γίτσα ἐξετέλεσε τὸ δευτερον μέρος τῆς προσταγῆς τῆς κυρίας της, χωρὶς ἐκείνη νὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τοῦ κατόπτρου.

Μόνον, ὕψωσε χάντως τοὺς βραχίονας, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἵνα ἡ θαλαμηπόλος της ἐκινήθῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον της, ὅπερ ἐξεπλήρωσε δίχως ἡ κόμησσα νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

Ἐἶτα, ὡς ἡ κυρία της τὴν εἶχε προστάξει, ἐξῆλθε καὶ τὴν ἀφῆκε μόνην.

Ἡ κόμησσα συνεπλήρωσε μηχανικῶς καὶ ἐν καταστάσει ὁμοίᾳ πρὸς ὑπνοβασίαν, τὰ τοῦ νυκτερινοῦ της καλλωπισμοῦ.

Κατεκλίθη, ἀπέμεινε πρὸς στιγμὴν ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνας καὶ τὰ βλέμματα ἔχουσα προσηλωμένα ἐπὶ τῆς θύρας.

Τέλος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ παρὰ τὰς προσπάθειάς της τοῦ ν' ἀπομείνῃ ἄγρυπνος, τὰ βλέματά της ἐθάβουσαν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν καὶ ἀφέθη νὰ καταπέση ἡ κεφαλὴ της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἐκπέμπουσα μακρὸν στεναγμὸν καὶ ψιθυρίζουσα τὸ ὄνομα τοῦ Ροδόλφου.

Τὴν ἐπαύριον, ἀφρυπνιζομένη, ἡ Γέμμα ἐζέτεινε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ νομίζουσα ὅτι θὰ εὗρισκέ τινα παραπλεύρως της.

Ἄλλ' ἦτο μόνη.

Ἐπλάνησε τότε τὸ βλέμμα περὶ τὸν θάλαμον.

Ἐἶτα ἡ προσοχή της προσηλώθη ἐπὶ τραπέζης, τεθειμένης πλησίον τῆς κλίνης της.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἔκειτο ἐπιστολὴ ἀνοικτή.

Τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἀνέγνωσε:

«Κυρία κόμησσα,

»Ἡδυνάμην νὰ σὰς ἐξεδικούμην ὡς ληστής προὔτιμησα ν' ἀπολύσω ἀπόλαυσιν πρίγκηπος.

»Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ νομίσετε, ἀφρυπνιζομένη, ὅτι ὠνευρέθητε, σὰς ἀσῆκα ἐνδειξίν τῆς πραγματικότητος.

»Ἰδέτε ἐντὸς τοῦ καθρέπτου σὰς.

»ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΒΡΟΥΝΟΣ».

Ἡ Γέμμα ἠσθάνθη φρικίαν διατρέξασαν ὄλα της τὰ μέλη.

Ψυχρὸς ἰδρὸς τῆ περιέβρεξε τὸ μέτωπον.

Ἐζέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κωδωνίσκον ἵνα σημάνη.

Ἄλλ' ἐξ ἐνστίκτου γυναικείου ἀνεγκιτίσθη.

Συνεκέντρωσε πάσας τὰς δυνάμεις τῆς, ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης, ἔσπευσε πρὸς τὸν καθρέπτην καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν.

Εἶχε τὴν κόμην τῆς καὶ τὰς ὀφρῦς ἐξυρισμένας.

Πάραυτα περιετυλίχθη διὰ πέπλου, ἔσπευσε πρὸς τὸ ὄχημά τῆς καὶ διέταξε νὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς Πάνορμον.

Μόλις φθάσασα ἐκεῖ, ἔγραψε πρὸς τὸν πρίγκηπα Καρίνην, ὅτι ὁ πνευματικός τῆς, πρὸς ἐξίλασμον διὰ τὰ ἀμαρτήματά τῆς, τῇ ἐπέβαλε νὰ ζυρίσῃ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην, καὶ νὰ διατρίψῃ ἐπὶ ἓν ἔτος εἰς μοναστήριον.

Θ'

Τὴν 1ην Μαΐου 1805, ὁ πύργος τοῦ Καστέλ Νόβο ἤγεν ἑορτήν.

Ὁ Πασχάλης Βρούνος ἦτο εἰς καλὰς διαθέσεις, καὶ παρέθετε γεῦμα πρὸς τινὰ τῶν καλῶν του φίλων, καλούμενον Πλασίδον Μέλην, ἔντιμον λαθρέμπορον τοῦ χωρίου Γέσου, καὶ πρὸς δύο κόρας, ἀς ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχε φέρει ἐκ Μεσσσηνῆς ἐπὶ σκοπῶ τοῦ νὰ διέλθωσιν εὐθυμον νύκτα.

Ἡ φιλικὴ αὐτῇ πρόθεσις εἶχεν οὐσιωδῶς συγκινήσει τὸν Βρούνον.

Καί, ἵνα μὴ ὑστερήσῃ εἰς εὐγένειαν ἀπέναντι φίλου τόσον προνοητικοῦ, ἀνέλαβε νὰ δεξιωθῇ εἰς τὰ διαμερίσματά του τὴν συντροφίαν.

Συνεπῶς, οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν οἴνων τῆς Σικελίας καὶ Καλαβρίας ἐξήχθησαν ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τοῦ μικροῦ φρουρίου.

Ἀνεζητήθησαν οἱ πρῶτοι μάγειροι τοῦ Βώσου.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ μοναδικὴ πολυτέλεια, εἰς ἣν ἐνίοτε ἠρέσκατο ὁ ἥρωες τῆς ἱστορίας μας, διετέθη χάριν αὐτῆς τῆς περιστάσεως.

Τὰ ὄργανα ἔκαμνον προόδους, καὶ ἐν τούτοις οἱ συμπόται εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐν ἀρχῇ τοῦ δείπνου, ὅποτε ὁ Ἄλῆς ἐκόμισε πρὸς τὸν Πλασίδον ἐπιστολὴν παρὰ τινος χωρικοῦ τοῦ Γέσου.

Ὁ Πλασίδος τὴν ἀνέγνωσε, καὶ συμπτύσων ἐν ὀργῇ τὸν χάρτην εἰς χεῖράς του :

— Μὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ! ἀνέκραζεν, ὠραῖα διάλεξε τὴ στιγμή του !

— Τί τρέχει, σύντροφε ; ἠρώτησεν ὁ Βρούνος.

— Δαίμονα ! ὁ καπετὰν Λουίζης Κάμας τῆς Βίλλας Σὰν Ζαβάνη.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ὁ Βρούνος, αὐτὸς ποῦ μας προμηθεύει τὸ βρῦμι ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Πλασίδος.

» Μὲ πληροφορεῖ πῶς βρίσκεται στὸ λιμάνι καὶ πῶς ἔχει ἓνα ὀλόκληρο φόρτωμα ποῦ θέλει νὰ τὸ ξεκάμῃ πρὶν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τελωνείου μάθουν πῶς ἦλθε.»

— Πρὸ παντὸς ἄλλου αἰ ὑποθέσεις, συνάδελφε, εἶπεν ὁ Βρούνος.

» Ἐγὼ ἐδῶ ὠραῖα συντροφία.

» Καὶ μένε ἡσυχος, φθάνει μόνο νὰ μὴν ἀργήσῃς ὑπερβολικά, θὰ εὔρησ πάλι ἐδῶ ἀπ' ὅλ' αὐτά, καὶ θὰ σοῦ περισσεύσουν μάλιστα.»

— Εἶνε μιὰς ὥρας δουλειά, ὑπέλαβεν ὁ Πλασίδος εἰς ἀπαντησὴν πρὸς τὴν λογικὴν παρατήρησιν τοῦ συντρόφου του.

» Ἡ θάλασσα βρίσκεται σὲ πεντακόσια βήματα ἀπ' ἐδῶ.»

— Καὶ ἔχομε τὴν νύκτα ὅλη δική μας, εἶπεν ὁ Πασχάλης.

— Καλὴ ὄρεξι, σύντροφε.

— Καλὸ ταξεῖδι, μάλιστα.

Ὁ Πλασίδος ἐξῆλθεν.

Ὁ Βρούνος ἀπέμεινε μὲ τὰς δύο κόρας.

Καί, συμφωνῶς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὸν συμπότην του, ἡ ἐν τῷ δείπνῳ ὄρεξις οὐδόλως ἐμετριάσθη ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπουσίας.

Ὁ Βρούνος διὰ τὸ ἀξιαγάπητόν του ἐπέιχε θέσιν δύο συμποτῶν.

Καὶ ἡ συνδιάλεξις καὶ ἡ παντομίμα ἤρχιζον νὰ φθάνωσιν εἰς τὸ κατακόρυφόν των, ὅτε ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ νέον τι ὑποκείμενον εἰσῆλθεν.

Ὁ Πασχάλης ἐστράφη, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν μιλιταῖον ἔμπορον περὶ οὗ πολλὰκις ἦδη ἔχομεν ὁμιλήσει, καὶ οὐτινος ἦτο εἰς τῶν καλλιτέρων πελατῶν.

— Ἄ ! πειρασμέ ! ἐπεφώνησεν ὁ Βρούνος.

» Καλῶς ἦλθε, ἐὰν μάλιστα μὰς φέρεις παστίλλιας τοῦ σεραγίου, καπνὸν τῆς Λατάκης, καὶ ταινίας τῆς Τύνιδος.

» Ἰδοὺ δύο ὀδαλίσσαι περιμένουσαι νὰ ταῖς ρίψω τὸ μανδύλιον καὶ θὰ ταῖς ἤρσκαε καλλίτερον ἂν ἦτο χρουσοκέντητον ἢ ἀπὸ ἀπλῆν μουσσελίαν.

» Ἀλήθεια, τὸ ὄπιόν σου ἔκαμα θαύματα.»

— Χαίρω πολὺ, ἀπήντησε τὸ τέκνον τῆς Μάλτας.

» Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δι' ἄλλο ἔρχομαι ἢ δι' ἔμποριον.»

— Ἐρχεσαι νὰ δειπνήσῃς, δὲν ἔχει οὕτω ;

» Λοιπὸν, καὶ ἐκ δευτέρου, καλῶς ὦρισες.

» Ἰδοὺ ἐκεῖ θέσις βασιλική.

» Ἀπέναντι μιὰς φιάλης καὶ μεταξὺ δύο κυριῶν.»

— Ὁ οἶνός σας εἶνε ἐξαιρετος, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπήντησεν ὁ μιλιταῖος.

» Καὶ αἱ κυρίαὶ αὐταὶ μοὶ φαίνονται γοητευτικαί.

» Ἄλλ' ἔχω νὰ σοῦ εἶπω τί σπουδαῖον.»

— Εἰς ἐμέ ;

— Εἰς σέ.

— Λέγε..

— Εἶνε μυστικόν.

— Τότε ἔφησε δι' αὔριον τὰς ἐκμυστηρεύσεις σου, καλὲ παραγγελιαδόχε.

— Εἶνε ἀνάγκη πάραυτα νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Τότε ὁμιλεῖ ἐνώπιον ὄλων.

» Δὲν ἔχομεν ἐδῶ κανένα ὑποπτον.

» Καὶ ἔχω ὡς ἀρχὴν, ὅταν εὐρίσκομαι ἐν εὐθυμίᾳ, νὰ μὴ διαταράττω τὴν ἡσυχίαν μου, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου.»

— Περὶ τούτου ἀκριβῶς πρόκειται.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Βρούνος πληρῶν τὰ ποτήρια, ὑπάρχει Θεὸς διὰ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους.

» Εἰς υἱεῖαν σου παραγγελιαδόχε.»

Ὁ μιλιταῖος ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του.

— Καλὰ.

» Τώρα κάθησον, καὶ ἐκφώνησον τὸν λόγον σου.

» Σὲ ἀκούομεν.»

Ὁ ἔμπορος εἶδεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἄλλως ἢ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ ξενίσαντος αὐτόν.

Συνεπῶς ὑπέκυψεν.

— Περιφνημα, εἶπεν ὁ Βρούνος.

» Καὶ τώρα τί τρέχει ;»

— Γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἔμπορος, ὅτι οἱ δικασταὶ τοῦ Καλθαρούσου, τῆς Σπαδαφόρας, τοῦ Βώσου, τῆς Σαπονάρας καὶ τοῦ Διβιέτου ἔχουν τεθῆ ὑπὸ κράτησιν.

— Ἦκουσα κατὶ παρόμοιον, εἶπε μὲ ἄφροντι τὸ ὕφος ὁ Πασχάλης Βρούνος κενῶν πληρῆς ποτήριον Μαρσάλας, ἣτις εἶνε ἡ μαδέρα τῆς Σικελίας.

— Καὶ γνωρίζεις τὸ αἷτιον αὐτῆς τῆς φυλακίσεως ;

— Τὸ ὑποπτεύομαι.

» Δὲν ἔγινε, διότι ὁ πρίγκηψ Καρίνης, δυσανασχετῶν διὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἐρωμένης του εἰς μοναστήριον, κρίνει ὅτι πολλὴν ἐπιδεικνύουσι βραδύτητα καὶ ἀδεξιότητα ὡς πρὸς τὴν σύλληψιν ἐνὸς ληστοῦ Πασχάλη Βρούνου, οὐτινος ἡ κεφαλή ἀξίζει τρισχίλια δουκάτα ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε.

[Ἔπεται συνέχεια]